

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακήν, 18ην/31ην Μαρτίου 2019, Κυριακήν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ προσκύνησις τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου δι' ἐνίσχυσιν τῶν πιστῶν, ἵνα συνεχίσωσιν τόν ἀγῶνα αὐτῶν τῆς νηστείας πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Α΄. Ἑσπερινός.

Ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινός Παρρησίας εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, προεξάρχοντος τῆς ΑΘΜ τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συμπροσευχομένων τῶν Ἀρχιερέων εἰς τό Ἱερόν Βῆμα καί συμμετεχόντων Ἁγιοταφитῶν Ἱερομονάχων καί διακόνων, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καί συμπροσευχομένου ἐκκλησιάσματος ἐξ ἐντοπίων καί προσκυνητῶν.

Τοῦ Ἑσπερινοῦ λήξαντος, ἡ Πατριαρχική Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τά Πατριαρχεῖα.

Β΄. Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς.

Ἐτελέσθη θεία Λειτουργία εἰς τόν Ζωοδόχον Τάφον τοῦ Κυρίου, προεξάρχοντος τῆς ΑΘΜ τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γαλλίας κ. Ἐμμανουήλ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως κ. Ἀμφιλοχίου καί τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἁγιοταφитικῆς Ἀδελφότητος: Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἰσυχίου, τῶν Σεβασμιωτῶν Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Λύδδης κ. Δημητρίου, Ἀθηδῶνος κ. Νεκταρίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἁγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Δημητρίου, παρουσίας τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Χρήστου Σοφianoπούλου καί συμμετέχοντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεῖα τρίς πέριξ τοῦ Παναγίου Τάφου καί ἀνά τά προσκυνήματα ἐν περιφορᾷ καί προσκυνήσει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μετὰ Τιμίου Ξύλου.

Ἠκολούθησεν ἡ ἄνοδος εἰς τά Πατριαρχεῖα, ἔνθα ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Ἐν παραδείσῳ μὲν τό πρίν ξύλῳ ἐγύμνωσεν ἐπί τῇ γεύσει ὁ ἐχθρός εἰσφέρων νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δέ τό ξύλον, τῆς ζωῆς τό ἔνδυμα ἀνθρώποις φέρον ἐπάγη ἐπί τῆς γῆς καί κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὄν ὀρῶντες προσκυνοῦμεν, θεῶ ἐν πίστει λαοί, συμφῶνως ἀνακράξωμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκος αὐτοῦ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προσκυνήσεως ἡμέρα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ προσήλθομεν εἰς τόν τόπον τοῦ Γολγοθᾶ, τόν κρανίου τόπον, ἔνθα ὁ Κύριος ἡμῶν

Ἰησοῦς Χριστός ὑπέστη ὑπὲρ ἡμῶν τό σωτήριον Αὐτοῦ πάθος, ἀλλά καί τήν ζωηφόρον Ἀνάστασιν Αὐτοῦ καί ἐν εὐχαριστιακῇ θεία δοξολογία ἐγενόμεθα μέτοχοι καί κοινωνοί τῆς χαρᾶς καί τῆς δυνάμεως τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, δηλονότι τοῦ Σταυροῦ.

«Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν Σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι», (Μαρκ. 8,34). Ἐκεῖνος πού θέλει νά γίνῃ ὀπαδός μου καί νά μέ ἀκολουθῆ ὡς μαθητής μου, ἄς διακόψῃ κάθε φιλίαν καί σχέσιν πρός τόν ὑπό τῆς ἀμαρτίας διεφθαρμένον ἑαυτόν του καί ἄς λάβῃ τήν σταθεράν ἀπόφασιν νά ὑποστῆ δι' ἐμέ ὄχι μόνον πᾶσαν θλιψίν καί δοκιμασίαν, ἀλλά καί θάνατον σταυρικόν ἀκόμη καί τότε ἄς με ἀκολουθῆ, μιμούμενος τό παράδειγμά μου».

Ὁ Χριστός ἀπαιτεῖ τήν αὐταπάρνησιν τῶν θελόντων ἀκολουθεῖν Αὐτόν, διότι ἡ γέννησις, ἡ ζωή καί ὁ θάνατος Αὐτοῦ ὑπῆρξεν συνεχῆς πρᾶξις αὐταπαρνήσεως καί αὐτοκενώσεως, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἑαυτόν ἐκένωσεν μορφῆν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος καί σχήματι εὔρεθείς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλιπ. 2, 7-8).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνον ἀποτελεῖ τό κατ' ἐξοχήν σύμβολον, ἀλλά καί τήν ἐνσάρκωσιν τῆς κενώσεως, δηλαδή τῆς αὐταπαρνήσεως καί δὴ τῆς ἄκρας ταπεινώσεως. Τό περί τοῦ σταυροῦ κήρυγμα εἶναι τό θεμέλιον τῆς ἐλπίδος καί ἡ πηγή τῆς σωτηριώδους δυνάμεως τῶν πιστευόντων εἰς τόν σταυρωθέντα καί ἀναστάντα Χριστόν. Διό καί ὁ σοφώτατος Παῦλος λέγει: «Ὁ λόγος γάρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μέν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δέ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστί», (Α' Κορ. 1,18). Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ πίστις ἡμῶν δέν πρέπει νά στηρίζηται ἐπάνω εἰς τήν ἐπινοητικὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τήν ἀκλόνητον δύναμιν τοῦ θεοῦ. «Ἡ πίστις ἡμῶν μή ᾗ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει θεοῦ», λέγει καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος, (Α' Κορ. 2,4).

Ἴδου διὰ τί ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, τῇ ἐπινεύσει τῶν θειοτάτων Πατέρων ἔθεσε τήν προσκύνησιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καιροῦ τῆς νηστείας τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς. «Στῆτε οὖν περιζωσάμενοι τήν ὀσφὺν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ καί ἐνδυσάμενοι τόν θώρακα τῆς δικαιοσύνης» (Ἐφ. 6,14) παραγγέλλει ὁ μέγας Παῦλος. Ὁ δέ θώρακας τῆς δικαιοσύνης δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Τίμιον καί Ζωοποιόν Σταυρόν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τοῦτον τόν Σταυρόν τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ ἠκολούθησαν οἱ μάρτυρες τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι. Αὐτόν τοῦτον τόν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ ἢ καλλίτερον εἶπεῖν, τό ἀνεξερεύνητον μυστήριον τοῦ Σταυροῦ, καλούμεθα νά μελετῶμεν καί ὡς καλοί στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ νά ἐντρυφῶμεν. Τόν λόγον τοῦ Σταυροῦ καλούμεθα νά ἔχωμεν ὡς φρόνημα καί τρόπον ζωῆς. Καί τοῦτο διὰ νά καθοδηγῆ τά διαβήματά μας εἰς τό φῶς τό ἀληθινόν, τήν αἰώνιον ζωὴν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Μετά δέ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἶπωμεν: «Οὗτος (ὁ Σταυρός) τῶν κειμένων ἀνάστασις, τῶν ἐστώτων στήριγμα, ἀσθενῶν βακτηρία... ψυχῆς σωτηρία καί σώματος, πάντων κακῶν ἀποτρόπαιον, πάντων ἀγαθῶν πρόξενος, ἀμαρτίας ἀναίρεσις, φυτόν ἀναστάσεως, ξύλον ζωῆς αἰωνίου. Οἱ τοῦτο προσκυνοῦντες τῆς μερίδος τύχοιμεν Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου [καί ἀναστάντος]. Ἀμήν. Καλό

Πάσχα».

Έκ τῆς Αρχιγραμματείας